

Kalász Márton

Égfájó – álmok

Bartusz-Dobosi Lászlónak

Égfájó, még lehet, a sejtők hosszán, hárit, hihet, s ha ősz töm,
hisz érzi mosolyát, igám, révül a közeli padfény, a kert az ösztön,
vonnánk – minap, rég, itt köszönt, féltett vendég, hisz mondhatom,
bánat, név tiltva, tanár úr, ma így váratlan, beszél az útról,
vennénk – bent épp ne, hányadik álmom, az emlékezés e fésze-kép, ha
pusztáink elé nyílt meg a börtön, kétely, s ma csöndben hangzik a név,
fáj, volna derű, így aggály, leírászükség, hol, hova, napok térése
néhány helyszín, név akkor, féltett könyvasztalom, tanár úr, epedt
nyomok, esti könnyeink, látomás múltóban, s hát mégis szép rímre lát,
ha kézre old, az idézett álmok tépdese, tanár úr, bajmondók kímélve,
gyermekség nem – említett rendiek, elhurcoltak, letépett ing alól
dugott versek, tanár úr túrva a folyosón, kész mű kéziratlapjait
tépve, taposva ott semmisítik meg: koruk, erkölcs, megilletődve,
más emlékezet, látogató, Urunk, fáj, ez széltig vallandó helyszínemet.

Éji út – magány

Egy útokmány, tessék, elrontva jó – ahonnan
útnak indultam volna, itt ülök,
várom, hogy szép hazám nemcsak lakónak
tekintsen újra, kiismerhetetlen, nem nagy őszi köd
hálátlansága, pillantva, hol szinte óvnak,
állhatnék föl, időnként egy tekintet
olyan, mintha – de ábrándként, rátelt kóbor követnek,
ahogy rég már bennünket pusztavégre, gazdált vízimalomba kitétek,
aztán vonatra – ami játék, úgy kérde, fiúként
egy sírhoz jártam fölolvadni; mai őszöm, tán túrnék is esőt,
az ő könnyét, persze ha léptünk már csak álmomban, le, a ház elé,
hiszen ma intenék, magány éjekre, kis térd e vélt kert, nincs víve, lát
gyönyörűnek a szívem, a lelkem, mennék, s hogy térhessek tovább, tovább,
az említett útokmány már csak az én árva képzeletem, tovább, mondja,
imád e várakozás – imád.

Magam

Ha más, oly kiszolgáltatott vagyok, leszek
 most már; ma – percek hitetnék, a látomás, persze, emlék s jelenés
 előttem, s két nyelv döbrent meg, már nem tudom
 helyén nevezni, egy emlékezés még, ársziget,
 de az összegzés a kamasz bennem létének fölénye
 nem társul – a *komp*: naponta vártam, szinte naponta,
 váratlanul, rá is kerültem, alkonyattájt, tanyánkról belopóztam,
 ahova kissozolgának, mint szükség volt, szerződötett a család
 szegényedve, kellón az esti hazavágyódás is – hinnők, imént
 nem voltam képes egy derűs, kedélyes létlátványt magam elé ide tudatni,
 állva lehet, szükség sincs, volt úgy, tanyásgazdám is ott van, de
 kérnem; korai feledés, aznap, hálóvackomról fölállva, kiléptem,
 amint fordulna, tellő forgatás, lent – épp ábrándom így mai feledés,
 hajtóvágó a fényközi pásztorfeladat gondja; épp itt kit érne: magam.

